

כל פוגרום נערך בחסות השילטונות. זהו טיבעו

המאה העשירי

(באיסאלי)
 על פני השטח אומנם היתה רגיעה. אולם מתחת לפני השטח רחש כחש הרעל הכהניסטי. בעבודה סבלנית וחרוצה, הגיעו הזרועות של כהנא לכל מקום שבו הצטברה זוהמה חברתית, שבו קיימים רגשות של זעם וקיפוח, ובעיקר אצל קורבנות הפיגועים ומישפחותיהם.
 כך נוצר מעגל שלם: אנשי „כך“ ודומיהם מגבירים את הייאוש, התיסכול והחרדה בקרב הפלסטינים בשטחים הכבושים. אלה הפונים אל דרך האלימות, מפני שהתייאשו מכל פיתרון אחר. הפיגועים מטילים קורבנות, מישפחות הקרבנות מצטרפות אל אנשי „כך“ ודומיהם — וחוזר חלילה, בתוצאה גוברת.
 כולל נעשה בשקט. אך לפתע, כאשר צצה הזדמנות בעיקבות פיגוע בולט, יוצאים כל העכברושים של כהנא מחוריהם — והנה מסתבר כי התרבו מאורדמאור מאז הפעם האחרונה.
 השילטונות אינם מייצרים את העכברושים. כווראי שלא. הם פשוט נמנעים מלפעול נגדם, לסלק את האשפה, לטתום את החורים.
 קיישיבי 1903, ויימאר 1931, ירושי 1986.

הזן של החוק הזה עולה מאז השמימה, יחד עם הסירחון של החוקהתאום. האוסר דרישה לשלום.
 בתייהמישפט הטילו על המורשעים בפעולות אלימות עונשים מגוחכים. כפי שהם נוהגים להטיל על שוטרים המתעללים בעצירים ערביים חסרייטעו. פאסקידין אלה גרועים מזוכי. הם אומרים לכל: להתעלל בערבי הרי זו עבירה ועירה, משהו כמו הוצאת כלב לרחוב כלי מחסום.
 גישה שילטונות זו יש, כמובן, בסיס רעיוני, מודע או בלתימודע.
 נכתבו מאות ספרים שבאו להסביר מדוע התמוטטה הרפובליקה הגרמנית המפוארת מול פלוגותהבריונים של אדולף היטלר, למרות שאלה חשפו את עצמן והפעילו במשך שנים טרור כלפי יהודים ושמואלנים נרחב הגרמני. רוצחים נשלחו למאסר של שנתיים

זוטא, שרפו, היכו, הטרדו, פרצו לבתיהם, מנעו מהם לחיות ביום ולישון בלילה, ועשו את צרכיהם בבתיהם. כפי שעושים אחיהם בחברון.
 כל זה היה ידוע למישטרה מאז היום הראשון. השבוע הודה בכך מפכ"ל המישטרה כפה מלא בדיון ממשלתי. איש לא שאל אותו את השאלות המתבקשות: מדוע לא סולקה הישיבה משט? מדוע ככלל ניתן לה לקום במקום זה, בכוונה כזאת? מדוע לא פעלה המישטרה נגדה? מדוע לא פנתה אל הדרג המדיני כדי להשיג היתר לגיי רושה?
 השאלות מתבקשות. גם התשובות מתבקשות. אפשר למצוא אותן בכל ספר על „המאה השחורה“ ברופיה הרצינית.
 דיניות המישטרה כלפי תנועת „כך“ מאלפת עוד יותר.
 לכאורה קיים „קונטרוול“ לאומי לגבי חבורה

ביים דיברו בימים האחרונים על „פוגרום“ שנערך בירושלים. אך לא כל המתמשים כמושג זה היו מודעים למלוא המשמעות של המילה.
 כאשר מדברים על פוגרום („חורבן“ ברוסית) עולה לנגד העיניים התמונה הבאה:
 המוני נוצרים מתבקצים כדי לעשות שפטים ביהודים, האנשים, רובם שיכורים, נוטלים לירי הם סכינים, קילשוני, גרונים ולפידים בוערים כדי להרוג, לכתר, לאנוס, לשרוף, להשמיד ולי החריב.
 היהודים מסתגרים בבתיהם, חיוורים ורועדים, בידועם שאין להם מיסלט מפני זעם ההמון המוסת. הם מביטים בתקליהם, הנשים הילדות, וישולחים לפילה אחרונה השמימה. הם חסרי אונים לחלוטין מול פני ההמון החמוש, שצעקותיו השיכורות מתקרבות...

מאה השחורה יש אידיאלוגים. אנשים שאינם משתכרים, שאינם נוטלים ליריהם סכין ארוכה, שאינם עולים עם האספסוף על בתי היהודים כדי לרצוח ולאנוס.
 אנשים הגונים. אידיאליסטים. הוגידיעות. אנשיצניבור. אנשיחברה נעימים.
 החללה האינטלקטואלית, המספקת את הרקע הרעיוני לחלאתהאספסוף. אנשי הפוגרום הרוחני, המבשירים את הקרקע לפוגרום המעשי.
 בישראל שורצים אנשים כאלה — בכנסת, בעיתונות, בטלוויזיה, על כל בימה ציבורית. עוזרים להם לקום ולהטות („חופש הדיבור“). מעמידים לרשותם את המירקע. את גליהאתר, את הנייר.
 שימעון פרס, כמו אבותיו הרוחניים בגרמניה הוויימארי, הסוציאלידמוקרטים התברותיים והמטוטמטים, קם בכנסת ומשבח את כנותה ויושרה של גאולה כהן, תוך הסתייגות עדינה מדיעותיה, בעודו שופך אש וגפרית על אנשי השמאל, שכיריאש"ף, אולם גאולה כהן היתה נקראת, ככל ארץ אחרת בעולם, פאשיסטית. ודיבריההסתה היומימיים שלה, שלוחיהרסן, המועברים להמונים באמצעות כל אמצעייהתיקי שורת עלידי „המאפייה השמאלית“ הנאורה, מ' תורגמים אוטומטית לשפתו של כהנא, שפת ה' פוגרום.

הצאר הרוסי מושיט ידו ליהודים: קריקטורה של פאנץ'

שלוש או זוכו בכלל. בריונים מגואלים בדם נפטר עילידי השופטים בעונשים זעירים ובתנועה של נוינרניו.
 ההסבר המקובל הוא שבתיהמישפט הגרמני ניים של אז היו נחלת הימין השמרני. השופטים היו פטרויטים גרמניים, והם התייחסו אל הנאצים כאל כהורים טובים, פטרויטים אמיתיים. המגי זימים קצת, אך שיש להתייחס בהבנה למניעיהם ולמעשיהם. ואילו אל הבוגדים השמואלנים, ואל היהודים האחרים...

נאצית זו. הוא משתרע מן השמאל ועד גאולה כהן, המגלגלת את עיניה השמימה ומגנה את כהנא. בעודה משמיעה דיעות שרק בעזרת המיקרוסקופ ניתן לגלות הברל בין ובין האידיאלוגיה של כהנא.
 מה האמת? האמת היא שתנועת „כך“ נהנית מחסותה הכמעטיגלויה של מישטרת ישראל.
 מי שנתקל איפעם בכרויני „כך“ בשטח, כשהם פועלים בהגנת השוטרים ואנשי מישמרי הגבול, יודע שלעיתים קרובות אין כל הברל בין אלה ואלה — הם מתיירדים בשטח, מדברים על הערבים וה„שמואלנים“ באותה השפה, ומתנהגים כלפיהם באותה הצורה. לא פעם נדמה כאילו פעיל „כך“ הוא המפקד על השוטרים. ומי ש' עוקב בעיתונים אחר הדיעות על מיקרייהתי עללות השיגרתים מוכר שוטרים ואנשי מישמריהגבול בערבים מוכר להתרשם כי חלק ניכר מלובשי המדים האלה יכלו גם ללבוש את החולצות הצהובות של הפיהרר היהודי.
 בעוד שהכל מגנים את כהנא, מן השפה ולחוק, משתוללים בחיוני כהנא בארץ מזה שנים כאין מפריע. חוץ מן המיקרים הקיצוניים ביותר, שבהם גם המישטרה והשב"כ לא יכלו לשתוק, נסבלו הדברים בקריצתעין.
 במה אנשי כהנא נעצרו איפעם? ואחרי שנעצרו, מה קרה להם בבתיה המישפטי?
 הנה פועלת בגלוי תנועה שמטרתה המוצהרת היא להנהיג בארץ את חוקינינברג, לגרש מכאן שני מיליון בנייארם בגלל דתם ומוצאם, להטיל על הערבים מיטר של אימה ופחד, לנקוט בנשק הטרור כלפי ערבים ויהודים — ומה היתה תגובת השילטונות?
 אחרי שנתינות? של עצירות פרלמנטי טרית הפרישה הכנסת חוק בזוי, הקרוי „חוק למניעת הסתה גזענית“, שכהנא עצמו הצביע בעדו בשתיה ידיו. הסירי

והי תמונה נכונה, אך אין זו תמונה שלמה. בתמונה זו חסר רכיב אחד חיוני. השילטון, אין פוגרום בלי חסות השילטון, בלי עזרת השילטון.
 לשילטון יש חיללים. יש קוואקים. יש שוטי רים. יש סוסים, רוכבים וחרבות.
 אילו רצה השילטון למנוע את הפוגרום, לא היה הפוגרום נערך כלל. די היה במילה נחרצת אחת של המושל המקומי, וההמון היה נמוג כלאי היה.
 אבל השילטון אינו רוצה למנוע את הפוגרום. להיפך, הפוגרום הוא מכשיר שילטוני.
 ברוסיה הצארית היה קיים אירגון פוגרומיסטי בשם המאה השחורה. הוא הוקם בחסות השילטונות. הוא אירגן את הפוגרומים. כמעט בכל מקום ידעו השילטונות מראש על הכוונה לערוך פוגרום. אך הם הסתכלו לכיוון האחר. הם ידעו כי קיימת בחלונות הגבוהים — בחצר הצאר ירוסהודו, ישמור עליו האל — מדיניות אילמת לעידוד הפוגרומים, כאמצעי להסיח את דעת ההמונים ממצוקתם ולהסיט את זעמם לעבר היהודים.
 ההמונים היוצאים לערוך חגיגה גדולה של רצח ואנוס, ביהו וחורבן, יודעים כי „הממשלה איתנו“. אספסוף ניקלה זה, חלאת הביבים, לא היה מעז כלל להרים את ראשו בלא ידיעה זו.
 פוגרום אמיתי, כדי שיהיה ראוי לשם זה, הוא תמיד תוצאה של מדיניות ממשלתית.
 ומי שמדבר על פוגרום בירושלים, מתכוון (במודע או בלאמודע) לרמוז כי מה שעשה האספסוף היהודי בירושלים בשבועיים האחרונים — בחסות השילטונות עשה.
 זוהי האמת.

המיסד הפוליטי הישראלי מטפח את הגופים הפאשיסטיים במדינה, אם תחת דגל הפטרויטים (הם משלנו, גם כשהם קצת מגוימים), אם תחת דגל הת „הם יהודים יותר טובים מאינו“).
 מבחינה זו אין הברל בין הליכוד והמערך. כשם שההתנחלות „התעבתה“ בשנתיים של פרס יותר מאשר בכל תקופה קודמת, כן צמחה גם כנופיית „כך“ בשנתיים של פרס יותר מאשר בכל תקופה אחרת.
 „אלדוולה מענה“ (הממשלה איתנו) צעק האספסוף הערבי בחברון, כאשר ערך את הפוגרום ביהודים 1929. הוא התכוון לממשלה הבריטית, ואולי צדק.
 „הממשלה איתנו“ חשב האספסוף היהודי השבוע, כאשר ערך פוגרום בערבים בירושלים, הוא התכוון לממ"ד שלה היהודית. וגם הוא צדק במידה רבה.

אנשי הטרור של המתנחלים, שותפיו של כהנא בכל, הם „בחרים נחמדים“. מי שיצאים לרצוח אנשיצניבור ערביים, לירות בערבים עובדיםושבים, להשמיר תנויות ומכוניות של ערבים, לוקחים את החוק בידיהם, ויש להסביר להם שזה לא סדר. כל אלה הם בעצם מעשים חוקיים, אך הם מוטלים על החיילים והשוטרים, ואל לו למי שאינו מוסמך לכך לעסוק בזה.
 הגישה הזאת של השופטים, קצינירי המישטרה והפוליטיקאים בגרמניה הי וויימארי גרמו לכך שבתהליך רצוף ובליינמנט נדבקו השוטרים, החיילים ושאר זרועות השילטון בניישה הנאי צית. מבאן עד למהפכה הלאומית די היה בצעד אחד.

ישנה זו של טיפוח אנשי כהנא, גושי אמונים, ישיבותהטרור ושאר המאות השי חזרות של ישראל מצאה לה כשנתיים האחרונות אליבי נוח: כדאי להתעלם מכהנא, מפני שהשפי עתו יורדת ממילא. אם לא ידברו עליו, הוא ייע' לם. ראו את סיקריידעתהקהל...
 (במדינת ישראל, עורכי הספרים צודר קים בדיוק כמו המטאורולוגים, ה' אסטרוולוגים, מגידותהעיתונות והבאי

מאה השחורה היהודית מורכבת מאירי גונים ומגופים הידועים לכל: כנופיית „כך“, ישיבות מסוימות, חוגים בקרב המתנחלים שטחים הכבושים ואלנשי גושיאמונים. ועוד. רוב החוגים האלה קמו בחסותה של ממשלת ישראל — ממשלות המערך, הליכוד והאחדות הלאומית.
 שום ישיבה לא יכלה להתמקם במרכז הרובע המוסלמי בירושלים אלא כותה לכך באישור השילטונות. השילטונות ידעו — כפי שכל אדם כישראלי ידע — כי הישיבה לא הוקמה דווקא במקום זה מפני שלא היה לה מקום אחר. היא הוקמה בכוונה תחילה כפרובוקציה חיה, כדי לגרום לסיכסוכים בלתיפוסקים עם הערבים, וכך להתחיל בתהליך שיטתיים בגירושם ו/או בכריחתם של הערבים מן הרובע המוסלמי ומירושלים כולה.
 חוגים חרדיים מסויימים רואים בכך את שליחתם עלייארמות ואת מילוי מיצוות האל — בדיוק כשם שהאית"ת אלה חומייני ואנשי רואים בהשמדת היהודים בירושלים את מיצוות אלה.
 כוונת המאה השחורה של האברכים לא היתה סמויה ופאסיבית. היא היתה גלויה ופעילה. מאז היום הראשון ערכו בשכניהם המוסלמים פרעות

מאת אורי אבנרי